

Svenskt perspektiv på indiskt studentliv

Så är det att plugga persiska i New Delhi

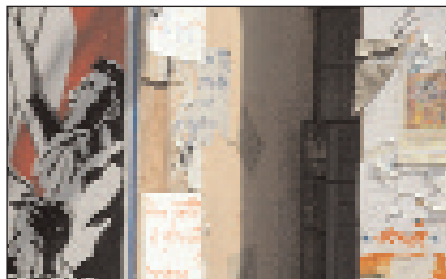
24 prov på en termin, byråkratisk inskrivningsprocedur, politiska slagord och kobror på studentrummet; Livet på Jawaharlal Nehruuniversitetet i New Delhi bjuder på en spännande vardag. Det kan svenska studenten Pär Fredborn Larsson berätta om.

Som nykommen till Jawaharlal Nehruuniversitetet, JNU har man först lite svårt att orientera sig. Universitetet ligger i ett stort skogsområde med en del byggnader utspridda här och där, sammanbundna av dels asfalterade vägar, dels mer eller mindre upptrampade stigar genom skogen. Oavsett åt vilken riktning man går kommer man förr eller senare fram till någon liten tservering runtomkring vilken studenter flockas.

Efter några veckor här häpnas jag fortfarande över tserveringarnas generösa öppettider, ett par av dem har öppet tjugofyra timmar om dygnet, andra stänger kring tre om natten alla dagar i veckan. Det första och hittills enda ord jag lärt mig på hindi är *dhaba*, vilket innebär en enkel servering.

Universitetets knutpunkt skulle jag vilja påstå är Ganga Dhaba, den största tserveringen, kungligt placerad nära huvudingången, en bit upp i skogen. Vid elvatiden på kvällen börjar det i regel bli svettigt för mannen som håller upp te ur den jättelika tekannan, och vid midnatt strömmar studenterna till ordentligt. Stället saknar belysning och i stället för vanliga stolar fungerar ett gäng nyckfullt utspridda stenbänkar som sittplatser.

Om kvällarna skapar de många små sällskapen sittandes i mörkret en stämningsfull atmosfär, endast upplysta av teförsäljarens lykta, sipprandes det söta mjölkteet, allt dränkt i ett jämt mummel som skvallrar om att där trots allt måste finnas en god samling människor. Där är så mörkt att man

Under valvakan sjöd universitet av politiska aktiviteter.

med fördel kan slå sig ner på en sten utan att varken bli sedd eller att se någon, men väl man sitter i något hörn dröjer det inte länge innan någon annan råkar slå sig ned bredvid en, och en stund därefter sitter man vanligtvis i ett större sällskap vars småpratande bara avbryts när någon reser sig upp för att hämta mer te.

I stark kontrast till Ganga Dhaba badar Mahi Dhaba alltid i lyktljus, och borden står där symmetriskt placerade. Självtredrar jag utan tvekan Ganga Dhaba, en av de få vanor jag utvecklat sedan jag kom hit är att ta en tur dit kring midnatt varje dag för att se vad som står på.

Student sedan 1991

Jag kom hit en tidig ösregnande morgon och halvslumrade utanför byggnaden där inskrivningen skulle äga rum tills de öppnade. Efter en stund träffade jag en som assisterade blivande studenter, som bjöd mig till hans rum, där jag kunde sova ut. Där stannade jag i ungefär tio dagar, och hann bekanta mig ganska väl med de andra i rummet.

Det visade sig att killen som bjudit in mig till rummet var en riktig veteran på JNU. Han hade skrivit in sig som student 1991 och studerade fortfarande på heltid! Någon gång i slutet av 1990-talet studerade han persiska, ämnet jag själv nyligen börjat läsa här, så vi fick en hel del att prata om. Den danska akvaviten jag tagit med mig tog slut på nolltid, vilket bidrog till att vi småpratade ett par långa nätter igenom.

JNU ligger i södra delen av New Delhi, mycket nära flygplatsen. Flygtrafiken ligger tät över campuset, något som jag vande mig vid efter bara någon vecka, numera lägger jag inte märke till den. Efter en timmes bussresa från universitetet kommer man till Connaught Place, därifrån man ju numera kan fortsätta med den sprillans nya metron.

Dock är det enkelt att skärma av sig från resten av New Delhi, många studenter tycks endast i undantagsfall ta sig utanför universitetsområdet, man klarar sig mycket väl utan att sätta sin fot utanför i staden, här på området finns allt från ett par trevliga restauranger till en elektriker, en frisör och en skraddare.

I söndags bestämde jag mig dock för att bege mig ut till bokmarknaden vid Daryaganj, som jag hade hört talas om ända sedan jag kom hit. Första skörden därifrån blev dock synnerligen mager, det fanns förutom ett otal videomanualer, da-

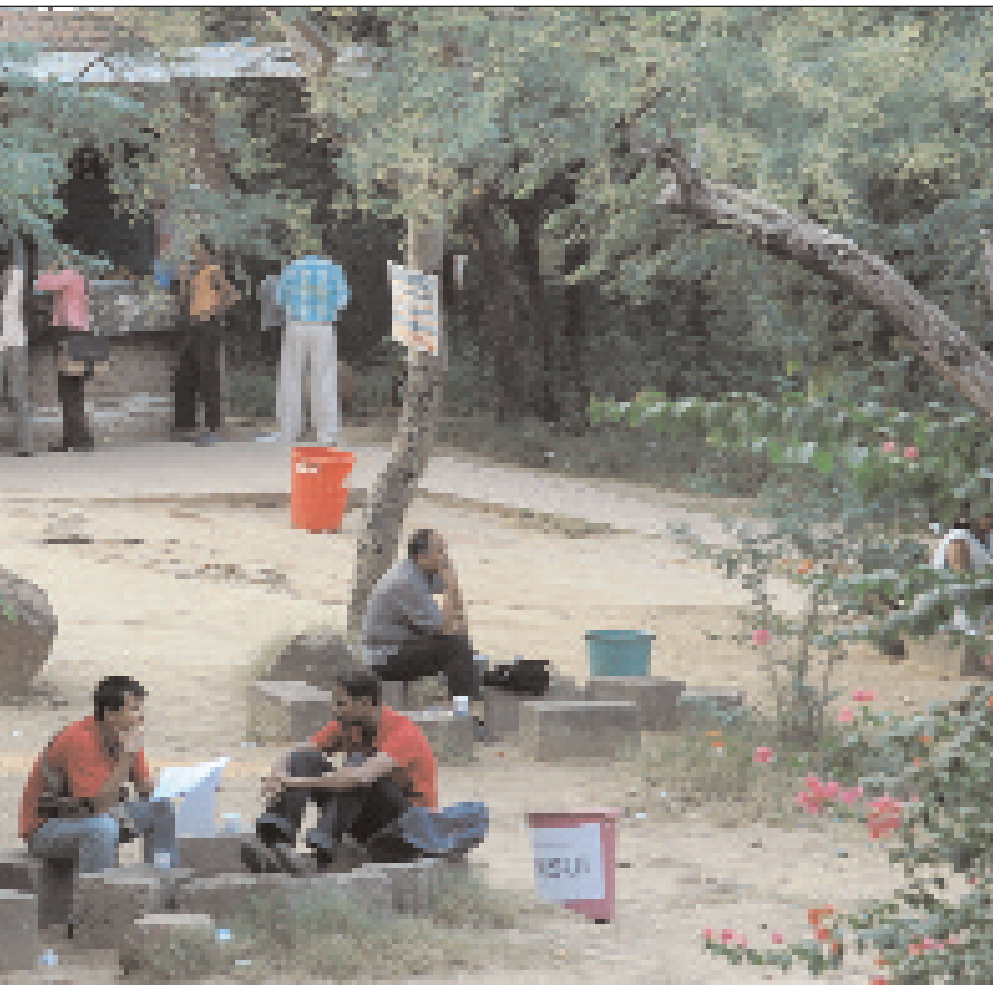
torguider och för länge sedan daterade europeiska skvallertidningar inte särskilt mycket intressant.

Efter en tio minuter fann jag "Esselte Bil & Turistatlas" från 1982, en Sverige-karta på svenska alltså, som jag kände mig tvungen att införskaffa. Sen strosade jag omkring och rotade i boklådorna i ett par timmar, utan resultat. När det började bli dags att dra sig tillbaka kände jag mig i tilltagande grad obekvämt, att komma tillbaka med en gammal Sverige-karta från den berömda bokmarknaden i New Delhi kändes lite väl torftigt. I sista sekund ryckte jag till mig ett vältummat exemplar av en klassiker innan jag sammantrålade med mina bekanta för återfärd mot universitetet.

Utrustad med 58 passfoton

Byråkratin på JNU är något i hästvåg, av ett helt annat slag än den jag är van vid. Försedd med endast antagningsbeviset och mitt pass lät jag mig de första dagarna bli omkringslussad mellan de olika kontoren, på jakt efter ett otal signaturer och stämpelar.

De första dagarna levde jag av nyhetens behag, varvade sessioner hos byråkraterna med tedrickande och botanisering bland restaurangernas utbud, och nöjde mig med att notera att inskrivningsprocessen var minst sagt gedigen, men entusiasmen och optimismen dalade successivt.

Studenterna samlas på Ghanga Dhaba där stenar får tjäna som stolar och bord.

Efter en veckas halvpatistiskt omkringslufsande och ett par förmiddagars långsamt väntande i något av kontorsmännens vänsterum antog jag en mer offensiv inställning. Det började varje morgon när jag vaknade med tappra försök att samla motivation inför dagens batalj, dagsformen sattes om morgonen när jag kämpade med att stiga upp.

En morgon kände jag mig ovanligt stridslysten, gick till närmaste fotograf och beväpnade mig till tänderna med 58 passfoton, ett otal kopior av pass, visum och andra kopior av papper med vagt officiell karaktär, och marscherade iväg till närmaste inskrivningskontor iklädd en nystrykt skjorta och allvarlig uppsyn.

Mycket riktigt hjälpte det, bara någon dag därefter hade jag lyckats skriva in mig som student.

Ungefär i samma veva som jag helskinnad tagit mig igenom inskrivningsproceduren blev jag tilldelad en säng i ett rum på campuset, vilket innebar slutet för det spartanska boendet hos den rutinerade studenten som bjudit in mig till sitt rum dagen jag anlände.

Livet i korridorerna vänjer man sig snabbt vid. Man bor i regel två personer i varje rum, och delar toalett samt dusch med ens grannar. Min egen rumskompis kommer från Ugandas huvudstad Kampala och har redan varit här ett år.

Nätterna blir varma nu i augusti, men som tur är finns det en stor fläkt i varje rum. Runt om på universitetsområdet frodas ett rikt djurliv, om man glömmer bort de högljudda flygplanen kan det ibland vara svårt att tro att man befinner sig i New Delhi. Alla djur är dock inte ofarliga, och att bege sig genom svårforcerad djungel till de omtalade kärleksklipporna under sommartid är inte att rekommendera, det sägs nämligen finnas gott om ormar på vägen dit. Anledningen till att här finns så gott om påfåglar är att de inplanterades för några år sedan i ett försök att bli kvitt ormarna.

Kobra fastslingrad runt armen

Förra veckan vaknade en tjej i sitt rum av att en liten kobra hade slingrat sig fast kring hennes arm. Just den historien har jag svårt att släppa, jag har svårt att fundera ut en mer klassisk mardröm än att vakna med en kobra runt armen. Nyligen meddelade även en fransyska att måttet var rågat. I morse när hon var på väg till duschen krälade en två meter lång väsande kobra sig fram genom korridoren, något som knappast gjorde den redan lite neurotiskt lagda fransyskan på gott humör.

Vanligtvis är livet på korridorerna förstås knappast så rafflande. Efter en dag eller två kommer man snarare in i en maklig lunk vars mest irriterande del är vattenbristen, att vakna upp dyblöt av svett och kon-

statera att det för tillfället inte finns något vatten i duscharna är knappast kul.

Studenterna här verkar till en början iögonfallande politiskt aktiva. Universitetet är täckt med politiska affischer och slogans för något studentparti, och emellanåt bryter mer eller mindre spontana demonstrationer ut. Alla politiska organisationer på universitetet tycks vara vänsterorienterade, de flesta jag kommit i kontakt med uttalat marxistiska.

Det verkar som att nästan varje student med minsta självaktning är marxist, i varje fall om man vill vara en i gänget vid Ganga Dhaba om kvällarna. En kväll över en pappmugg te i Ganga Dhaba ondgjorde sig en bekant över de upproriska studenterna. ”De gör absolut ingenting förutom att ansa sina skägg, sippra te och röka vid Ganga Dhaba om kvällarna. Och de flesta aktiva kommer från de mest välbärgade familjerna, som de återvänder till efter att deras revolutionära studentdagar är över. De som verkligen vill något spenderar inte all sin vakna tid poseras här”.

Några månader senare måste jag tillägga att studenterna i regel verkligen har ett fantastiskt politiskt engagemang, under valveckan som ägde rum någon gång i mitten av terminen elektrifierades hela universitetet av tal, skanderande och demonstrationer. Själva valtältet gick aldrig till sängs utan där var liv och rörelse hela nätterna långa. Om dagarna kunde man se en del entusiaster sova ut i olika hörn av tältet. Och det kändes som att nästan varje student var uppriktigt engagerad på något sätt, det kändes imponerande.

Många från Bihar

Ämnet jag läser här, persiska, är förvånande populärt. Vår klass består av ett tjugotal studenter, vi är alla så när på en män och jag är enda utlänningen. Ungefär en tredjedel av mina klasskompisar kommer från delstaten Bihar, och åtminstone en av lärarna har också sitt ursprung där.

Dagarna påminner mig om grundskoletiden. Vi börjar vid notiden varje dag och sista lektionen slutar i regel kring fyra. Jämfört med humaniorastudier i Sverige har man alltså här mycket mer schemalagd undervisning.

Man har även många fler prov här. Varje månad har jag haft prov i alla kurser jag läser, det vill säga sex stycken, och utöver det har man terminsprov den sista veckan. Sammanlagt har jag alltså haft tjugofyra prov på en termin! Som tur är är det under roven – i praktiken – tillätet med hjälpplappar och kamratlig hjälpsamhet klasskamrater emellan. Vilket har hjälpt till att göra mängden av prov mer drägliga...

Pär Fredborn Larsson, text och foto

Artikelförfattaren är i New Delhi för att läsa in en magisterutbildning i persiska.